

helt opgive at etablere nogen begrænsning i antallet af biografer, som den enkelte person eller det enkelte selskab skal kunne drive. Man nærer som ovenfor omtalt ikke større frygt for, at en eventuel dannelse af større eller mindre biografkæder vil føre til en forringelse af biografernes repertoire.

Derimod lægger man afgørende vægt på, at det reelt, ikke vil være muligt at føre en effektiv kontrol med, at den enkelte person eller det enkelte selskab ikke er involveret i driften af mere end 3 biografer. Ministeriet mener ikke at kunne gå ind for gennemførelsen af en lovbestemmelse, hvis overholdelse man ikke har rimelig mulighed for at sikre.

Derfor foreslås bevillingssystemet afskaffet til fordel for et system med helt fri biografnæring, således at forstå, at der hverken etableres nogen begrænsninger i kredsen, der skal kunne drive biograferne; i antallet af biografer, som den enkelte kan drive, eller i adgangen til kapitalanbringelse i biograferne.

Dog har ministeriet fundet det rigtigt i forslaget at optage en bestemmelse, svarende til den gældende lovs § 7, stk. 1, idet det fremdeles må være af betydning, at det pålægges den, der driver en biograf, at drage omsorg for, at kulturelt og kunstnerisk værdifulde film forevises, ligesom virksomhedens leder ikke ved nogen aftale må være forhindret i frit og uafhængigt at bestemme over biografens repertoire.

Det udarbejdede tilladelsessystem er i sine hovedtræk i overensstemmelse med, hvad der gælder for udøvelse af en række former for erhvervsvirksomhed, ligesom det svarer til det ved lov nr. 241 af 4. juni 1970 gennemførte tilladelsessystem for offentlig opførelse af teaterforestillinger.

Det i den gældende lovs kap. 6 (§§ 27 og 29) omhandlede biografråd forudsættes nedlagt, idet langt den væsentligste del af rådets arbejde har vedrørt bevillingsspørgsmål. Ved en ophævelse af bevillingssystemet ses der ikke at være behov for opretholdelse af et særligt rådgivende organ i sager om biograf forhold.

Til § 1.

Man har anset det for hensigtsmæssigt, at kompetencen til at meddele tilladelser blev henlagt til politimestrene, der i forvejen meddeler tilladelser til rejsebiografer, og som også i medfør af lov nr. 241 af 4. juni 1970 meddeler tilladelser til offentlig opførelse af teaterforestillinger. Ministeriets interesse i at få registreret enhver tilladelse til biografdrift kan tilgodeses ved, at politimestrene underretter ministeriet om de givne tilladelser. Bestemmelsen i stk. 3, må ses i sammenhæng med reglen i lovforslagets § 8, hvorefter der skal svares en billetafgift på 12½ pct. af entreindtægten ved offentlige filmforevisninger.

På denne baggrund finder man det rimeligt, at politiets afgørelse af spørgsmålet om, hvorvidt en given filmforevisning skal anses for offentlig, kan indbringes for ministeren for kulturelle anliggender.

Bestemmelsen i stk. 4 svarer til den gældende lovs § 1, stk. 2. Med hjemmel i denne bestemmelse er der givet regler om, at foredragsvirksomhed ledsaget af filmforevisning og lign. foranstaltninger i et vist omfang kan finde sted uden biografbevilling. Disse regler findes i bekendtgørelse af 17. marts 1966, udstedt af ministeriet for kulturelle anliggender. Bekendtgørelsen indeholder tillige en bemyndigelse for politimestrene uden for København, Frederiksberg og købstæderne til i et vist omfang at tillade de såkaldte rejsebiografer at holde offentlige filmforevisninger på steder, hvor der ikke findes faste biografer. I den nævnte bekendtgørelse findes endvidere regler om offentlige fjernsynsforevisninger og om forevisning af reklamefilm.

Efter bevillingssystemets bortfald og indførelse af et system med fri biografnæring, hvor tilladelse til offentlig filmforevisning generelt meddeles af politimestrene, vil der formentlig fremover kun blive brug for med hjemmel i stk. 4 at fastsætte regler, hvorefter filmforevisning i forbindelse med foredragsvirksomhed samt forevisning af reklamefilm på visse betingelser kan finde sted uden tilladelse.

Til § 2.

Bestemmelserne fastslår, dels hvem der kan opnå tilladelse til offentlig forevisning af film, nemlig enkeltpersoner, ansvarlige interessentskaber, kommanditselskaber, visse andre selskaber, foreninger og lign., selvejende institutioner, kommuner, Statens filmcentral, Det danske Filmmuseum og filmfonden, dels princippet om, at de pågældende har krav på at få tilladelse, når de opfylder visse betingelser, hvis tilstedeværelse objektivt lader sig konstatere. De nærmere regler er i øvrigt i overensstemmelse med principper, der er gældende inden for nærings- og selskabslovgivningen.

Forslaget om at forskellige selskabsformer samt foreninger, stiftelser og selvejende institutioner skal kunne drive biografvirksomhed indebærer som nævnt i indledningen til kapitlet en udvidelse af kredsen, der kan drive biograf i forhold til den gældende lov.

Adgangen for kommuner til at drive biograf opretholdes under det nye system. Særlig i sådanne tilfælde, hvor det private initiativ svigter, er det vigtigt, at man opretholder muligheden for, at der kan indrettes kommunale biografer, som kan sikre indbyggerne en tilstrækkelig adgang til et alsidigt biografrepertoire. Man har derimod ikke fundet grund-